

sagsbehandling. Klagen over selve ekspropriationen kan derimod ikke give anledning til, at afgørelsen vedrørende det projekt, der foranlediger ekspropriationen, skal tages op til behandling af klagemyndigheden, såfremt denne afgørelse er blevet retskraftig (ved klagefristens udløb eller klagemyndighedens afgørelse).

Det fremgår ikke af lovens nuværende formulering, hvorvidt klage over en ekspropriationsbeslutning har opsættende virkning. På dette som på andre lignende ulovbestemte områder må retstilstanden formodes at være således, at klage i almindelighed ikke har opsættende virkning, men at klagemyndigheden efter en vurdering af indgrebets virkninger og mulighederne for genoprettelse på begæring i de konkrete tilfælde kan gøre undtagelse fra hovedreglen. Dette svarer til bestemmelsen i § 4, stk. 5, i lov om offentlige veje, hvortil der ikke er henvist i miljøbeskyttelsesloven. For at hindre modsætningslutningen herfra og for at præcisere, at klage over ekspropriationsbeslutningen ikke er omfattet af miljøbeskyttelseslovens § 72, foreslås det derfor, at en henvisning til § 4, stk. 5, i lov om offentlige veje indsættes i § 31.

Til nr. 16

Der er tale om en konsekvensændring af redaktionel karakter som følge af det samtidigt fremsatte forslag til ny vandløbslov.

Til nr. 17

Der har hersket en vis tvivl om, i hvilket omfang tilladelser til spildevandsudledning skal indgå i godkendelser efter kapitel 5 med den retsvirkning, at virksomheden opnår beskyttelse efter reglen i § 44, stk. 4, hvorefter der ikke kan gribes ind med påbud eller forbud mod en virksomhed, så længe den overholder de i tilladelsen/godkendelsen fastsatte vilkår.

Ved forslaget til den ny bestemmelse i § 41, stk. 3, ønskes det derfor præciseret, at såfremt en virksomhed, der i øvrigt skal godkendes efter lovens kapitel 5, skal udlede spildevand direkte til recipient, skal dette spørgsmål behandles efter reglerne i kapitel 5 sammen med godkendelsen i øvrigt. Godkendelsen af spildevandsudledningen og vilkårene herfor bliver herved et integreret led i den samlede godkendelse med de deraf følgende retsvirkninger. Se i øvrigt herom nærmere bemærkningerne til nr. 4.

For så vidt angår de i medfør af lovens § 18, stk. 2, meddelte tilladelser til tilslutning til spildevandsanlæg bemærkes, at disse som hidtil ikke er omfattet af lovens § 44, stk. 4.

Til nr. 18

Af redaktionelle hensyn overflyttes den gældende bestemmelse i § 46 til § 69 b.

Til nr. 19

Af redaktionelle hensyn overflyttes den gældende bestemmelse i § 47 til § 69 c.

Til nr. 20

Miljøbeskyttelsesloven bygger på det princip, at kompetencen i 1. instans er henlagt til enten kommunalbestyrelsen eller amtsrådet (hovedstadsrådet). Amtsrådene er ikke i almindelighed overordnede myndigheder i forhold til kommunalbestyrelserne, men af habilitetsmæssige grunde har man i loven fastlagt, at amtsrådet meddeler godkendelser og tilladelser, fører tilsyn og om nødvendigt griber ind overfor de virksomheder og anlæg, der ejes eller drives af kommunalbestyrelserne.

Tilsvarende beføjelser er for så vidt angår de i øvrigt ret få virksomheder, som drives af amtsrådene (hovedstadsrådet) i loven tillagt ministeren, der har delegeret beføjelserne til miljøstyrelsen. Denne ordning har for så vidt angår selve tilsynsforpligtelsen vist sig at være mindre hensigtsmæssig, navnlig som følge af styrelsens stilling som central, administrativ myndighed.

Bestemmelsen i § 50 foreslås derfor ændret, således at tilsynet med de af amtsrådene (hovedstadsrådet) drevne virksomheder og anlæg udøves af kommunalbestyrelserne, der herefter vil skulle føre tilsyn med samtlige de af loven omfattede virksomheder og anlæg med undtagelse af de af kommunalbestyrelserne selv drevne virksomheder.

Spørgsmålet om tilsynet har i øvrigt givet anledning til visse overvejelser, men miljøministeriet har ingen tanker om radikale ændringer i det nugældende princip efter §§ 48-49, hvorefter tilsynsvirksomheden udøves af kommunalbestyrelserne. Miljøministeriet agter imidlertid i forbindelse med lovrevisionen i medfør af § 56 at fastsætte nærmere regler, der kan tjene til styrkelse af tilsynet.

Endvidere vil miljøministeriet i vejledningsform tilkendegive, hvilke muligheder der er for samarbejde mellem kommunalbestyrelser indbyrdes eller mellem kommunalbestyrelser og amtsråd om tilsynsarbejdet, f.eks. i tilfælde, hvor der er tale om store og komplicerede tilsynsopgaver. Muligheden for at udnytte tilstedeværende ressourcer kan således motivere aftaler om bistand på teknisk plan